

Prejeli smo pismo

»Kunstlerjeva kovačnica kulturni spomenik«

V glasilo NAŠA KOMUNA št. 11/12 z dne 12. sept. 1989 je bil objavljen članek brez podpisa »Kunstlerjeva kovačnica kulturni spomenik«. Članek navaja povedane neresnice, zato, po Zakonu o tisku objavite moj celotni odgovor v naslednji 13 št. vašega glasila.

Na junijskem zasedanju delegatov občine Ljubljana Vič-Rudnik, se je predstavila izvršnega sveta Tatjana Brank »... najprej opredelila do pisnih pripomb dedičev Kunstlerjeve kovačnice, ki sta si po vsebini v precejšnjem nasprotju.« Na pripombe M. Badjura in M. Čotarja je odgovorila na prvo trditev »... da lastnikoma ob sprejemanju zazidalnega načrta... ni bila dana možnost podaje pripomb, pojasnila, da je postopek sprejemanja zazidalnega načrta potekal skladno z zakonodajo...«

O razgrnitvi zazidalnega načrta nismo bili obveščeni! Zato tuji nismo mogli podati pripomb! »V nadaljevanju se je uvodničarka dotaknila ostalih solastnikov spomenika: Sonje, Barbare in Mihe Kunstlerja... ki ugotavljajo, da navedbe ing. Brateta niso točne, saj se od leta 1942 dalje v navedenih prostorih (kovačnica in kolarnica) ni opravljal nobena kovaška obrt...«

Sonja Muc, se je poročila s Pavlom Kunstlerjem po vojni, dne 14. 11. 1945. Njuna otroka Miha in Barbara sta se rodila kasneje. Predstavica IS Tatjana Brank pa navaja izjave, tedaj še nerojenih oseb, kot verodostojne pred zborom delegatov! Sonja, Barbara in Miha, so vsi trije skupaj solastniki le do ene šestine dela Kunstlerjeve kovačnice in ne celote. Zanima jih le odškodnina za nepremičnine in nimajo odnosa do tradicije in kulturne dediščine.

Predlog trajne razglasitve, zožene samo na prostor »kovačnica«, ki ga je pripravil Ljubljanski regionalni zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine (LRZVNKD) ni sinteza vseh obstoječih dokumentov, ampak je njihovo pravo nasprotje!

Tov. Brankova je na sejah skupščine zatrjevala, da se o začasni razglasitvi ne more več odločiti, če se je začel postopek za trajno razglasitev. S to interpretacijo je tov. Brankova delegatom napačno tolmačila citirano sodbo.

Sodba Vrhovnega sodišča SRS št. U 90/89 z dne 25. 5. 1989, ki je odpravila Odločbo, s katero naj bi se zavarovali le prostor »Kovačnica«, je zahtevala ponovno preverbo mnenja LRZVNKD, ki se ni sklicevalo s strokovnimi mnenji drugih institucij. To sodbo so prejeli organi občine Vič-Rudnik pred sprejetjem Odloka, vendar je niso upoštevali, čeprav piše v sodbi, da se ta ne upošteva šele takrat, ko je občina že sprejela Odlok.

V času prejema pa občina še ni sprejela Odloka!

»Nadalje so bili delegati opozorjeni na članek Gospodarske zbornice Slovenije, ki posebej apelira in zahteva od upravnih organov občine Lj. Vič-Rudnik, naj s svojim delom omogoči začetek gradnje CTK...«

Članek je brez podpisa. Kdo ga je napisal? Za gradnjo CTK občina že poseduje dovolj veliko parcelo za severno požarno steno Kunstlerjeve kovačnice. Posegi na območje Kunstlerjeve kovačnice niso potrebni, saj je bilo to že objavljeno v DELU 1. 8. 1988.

Nasilje, ki ga občina Vič-Rudnik kljub temu izvaja nad nami, že presega vse meje normalnih odnosov v družbi.

Borimo se le za svojo lastnino, ki obenem predstavlja veliko kulturno dediščino!

MARIJ ČOTAR
LEPI POT 1

ODGOVOR:

Vsi podatki, ki so bili navedeni uvodoma na seji skupščine ob sprejemanju predloga Odloka o razglasitvi Kunstlerjeve kovačnice, so dokumentirani in sicer:

- s sodnimi ocenami pripravljenimi v postopku za razdružitev skupne solastnine v letih 1960, 1983;
- z raziskovalno nalogo »Kunstlerjeva kovačnica in kolarstvo«, avtor tov. Brate 3/88;
- z recenzijo raziskovalne naloge, avtor tov. Košir 6/88;
- s pismenimi izjavami vseh solastnikov;

Vsi dokumenti so na razpolago v Komiteju za

NAŠA KOMUNA

GLASILO OBČINSKE KONFERENCE SZDL LJUBLJANA VIČ-RUDNIK – PREDSEDNIK ČASOPISNEGA SVETA dr. DESAN JUSTIN – UREDNIŠKI ODBOR: JANKO ČIRIČ, ALOJZ DOLNICA, STANE DROLJC, JANJA DOMITROVIČ, RAJKO NAJZER, IVAN ŽITKO – GLAVNA IN ODGOVORNA UREDNICA JANJA DOMITROVIČ – TEHNIČNI UREDNIK IVAN ŽITKO. NASLOV – UREDNIŠTVO NAŠE KOMUNE, LJUBLJANA, TRG MDB 14 – TELEFON 221-191 ali 221-188 – TEKOČI RAČUN SDK: 50101-678-51168 – ROKOPISOV IN FOTOGRAFIJ NE VRAČAMO – TISK ČGP DELO, LJUBLJANA – GLASILO PREJEMAJO VSA GOSPODINSTVA V OBČINI BREZPLAČNO – GLASILO NAŠA KOMUNA IZHAJA TRITE-DENSKO V NAKLADI 30.000 IZVODOV

družbene dejavnosti, zato izjave ne mislim znova komentirati, niti utemeljevati stališč.

Kljub temu k članku še naslednje:

– citat »... da je postopek sprejemanja zazidalnega načrta potekal skladno z zakonodajo...«, je iztrgan iz stavka, ki se nadaljuje tako, »...« kar dokazuje sodba ustavnega sodišča iz leta 1988, ko sta stranki zahtevali presojo veljavnosti zazidalnega načrta;

– tov. Miha in Barbara Kunstler sta res rojena po drugi svetovni vojni, vsekakor pa nekaj let prej kot tov. Čotar, tako, da imata enako pravico dajati izjave kot on sam;

– po Zakonu o naravnih in kulturni dediščini je opredeljen kot edini možni dajalec strokovnih mnenj upravnemu organu Ljubljanski regionalni zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine; do njegovega mnenja o spomeniški vrednosti Kunstlerjeve kovačnice se Komite ni strokovno opredeljeval, saj ni usposobljen za to, kar pripočamo tudi tov. Čotarju;

– prav tako je območje za gradnjo Centralne tehnične knjižnice ter velikost potrebnega zemljišča določila strokovna organizacija; to je ZIL TOZD LUZ,

– v presojo motivov enih ali drugih solastnikov celotnega kompleksa se ne spuščam, vsekakor pa lastniški odnosi niso predmet odloka, pa tudi na samo odločanje o spomeniški vrednosti dediščine ne smejo vplivati;

– glede članka Gospodarske zbornice menim, da bo tov. Čotar dobil najbolj avtentične informacije o tem kdo, zakaj in kako ga je pisal pri tej organizaciji;

– oba solastnika, ki se zavzemata za razglasitev celotnega kompleksa za spomenik, sta imela možnost ob sprejemanju osnutka in predloga odloka to na skupščini tudi uveljavljati. V možnost sta ob sprejemanju osnutka odloka tov. Badjura in Čotar tudi izkoristila, žal moram ugotoviti, da tudi delegatov občinske skupščine nista prepričala.

In na koncu še to. Tov. Čotar bi lahko dobil vse ustrezne informacije pri upravnih organih občine Ljubljana Vič-Rudnik, zlasti še pri Občinskem komiteju za družbene dejavnosti. Le-ti so oddaljeni največ 200 metrov od njegove hiše. V kolikor pa bi se udeleževal razgovorov, na katere je bil večkrat vabljen, pa se jim je z izjemo enega, ki je bil sklican pred 2 letoma, izognil, bi bil tekoče seznanjen s potekom dogajanja.

Glede na navedeno menim, da je vsako nadaljnje dopisovanje preko javnih občil nepotrebno.

Predsednica občinskega komiteja
Tatjana Brank, dipl. oec.

Tudi uredništvo Naše komune je mnenja, da nadaljnje polemiziranje najbrže ne koristi nikomur.

Vihar na Mahu

Grozno! Kako so se razhudili nekateri Črnova-sarji ob predlogu za preimenovanje, češ, mi nismo Lipenčanje in tudi ne bomo. Nikarte tako, moše! Ozemlje, o katerem teče beseda, spada pod mestno občino že od stvarjenja sveta naprej, zato tudi mestni način označevanja poti, v tem primeru: Cesta v Lipe.

Prvi naseljniki, kmečki ljudje, ki so prihajali iz bližnje in daljnje okolice, so s seboj prinašali tudi podeželske, vaške navade, zato so svoje naselje imenovali vas, prejšnja cesta pa je izginila. Lipe so prešle v tomišelsko občino. Zdaj je pa že čas, da se iz vasi spet vrnemo v mesto, kamor spadamo. S seboj bi pa vzeli še sosedje z druge strani ceste, ker je zdaj to ista občina. Torej, zelene številke od Mokarja do Kozlarja, kot je že bilo poudarjeno.

Pa še zaradi enega vidika je oznaka »vas« dokaj netočna, ker vzbuja vtis, da gre za samostojno naselje, samostojen kraj, kar pa »Črna vas« nikoli ni bila, ampak samo ena izmed cest na mestnem področju.

Pa tudi ime Hauptmance bo treba nekaj predrugačiti, pred vsem pa posloveniti v Glavarjevo cesto (Hauptmann – glavar), še bolje pa kar preimenovati, ker glavarjev pri nas že 71 let ni več, zato je tolikanj bolj čudno, da je tako tuje ime preživelo tako prevratne dni 1918, in nove čase 1945, ni jih pa preživela n. pr. bolj domača Jurčkova pot.

Najbolj pravišnje ime za zdajšnje Hauptmance bi bila Cesta na Lavrico, pa mogoče še Čepinova pot (Anton, domačin, težko ranjen na Sv. gori pri Gorici 1916, ko je branil, skupaj z drugimi, mlo slovensko zemljičo pred lakomnim laškim tujcem. Večnaja in pamjat!).

Zatorej, modri velmože iz tote barjanske soseske – veselo na delo, da bo lep uspeh imelo!

cz

Biotehniška fakulteta,

VTOZD za živilsko tehnologijo,

Jamnikarjeva 101. Ljubljana

objavlja prosto delovno mesto

snažilke

v prostorih fakultete na Jamnikarjevi 101.

Delovno razmerje se sklepa za nedoločen čas in s polnim delovnim časom.

Delo je popoldansko.

Zahtevamo dokončano osnovno šolo.

Prijave sprejemamo 8 dni po objavi na naslov: Biotehniška fakulteta, VTOZD za živilsko tehnologijo, Jamnikarjeva 101. Ljubljana. Informacije po tel. 264-761

ŽIRIJA ZA PODELITEV NAGRAD IN PRIZNANJ OBČINE LJUBLJANA VIČ-RUDNIK

objavlja

razpis za podajo predlogov za podelitev nagrad in priznanj občine Ljubljana Vič-Rudnik v letu 1990

Skupščina občine Ljubljana Vič-Rudnik podeli vsako leto ob praznovanju občinskega praznika – 27. aprila

– nagrade občine Ljubljana Vič-Rudnik za izjemni prispevek na področju družbenega in gospodarskega življenja v občini,

– priznanje občine Ljubljana Vič-Rudnik za posebne uspehe, dosežene na področju gospodarstva, znanosti, družbenih, samoupravnih, političnih in drugih dejavnosti, pomembnih za razvoj in ugled občine.

Nagrado in priznanje občine lahko prejmejo posamezniki, delovne skupine, temeljne samoupravne organizacije in skupnosti, družbenopolitične in družbene organizacije ter društva.

Predlog za podelitev nagrade in priznanja občine mora vsebovati, poleg podatkov o kandidatu, opis dela in aktivnosti, zaradi katerega je kandidat predlagan, navedbo že prejetih odlikovanj in drugih družbenih priznanj ter druge podatke, ki lahko pripomorejo k vsestranski in objektivni oceni predloga.

Predloge za nagrade in priznanja občine lahko dostavijo žiriji temeljne samoupravne organizacije in skupnosti, družbenopolitične in družbene organizacije, društva, delovni ljudje in občani.

Predlogi za podelitev nagrad in priznanj občine za leto 1990 morajo biti predloženi žiriji najkasneje do 28. decembra 1989 na naslov: Skupščina občine Ljubljana Vič-Rudnik, žirija za podelitev nagrad in priznanj, Ljubljana, Trg MDB 7.

Predloge, prispele po navedenem datumu, žirija na bo obravnavala.

Informacije daje tajnica žirije – telefon 223-486.

ŽIRIJA ZA PODELITEV NAGRAD IN PRIZNANJ OBČINE LJUBLJANA VIČ-RUDNIK

Pa še enkrat o cesti na Orle

V prejšnji številki Naše komune od 17. oktobra 1989 je bil odgovor krajevne skupnosti Rudnik o predlaganih rešitvah, ki jih nalagajo na mene, Kastelica, da uredim odvodnjavanje strešin, snegobrane in odtok ter gnojščice. Zanimivo bi bilo pogledati v celovito krajevno skupnost, kam imajo krajinj speljane strešine, odtok in greznice, kanalizacije ni, sigurno v nižja pobočja in celo na obdelovalne površine. Kako da sem jaz tista tarča, da moram vse to napraviti, da bi uredil ulico. Od nobenega se ni zahtevalo kaj takega, pa so vsi dobili asfalt.

Vidi se samo moja vodo s streh, ki priteče čista, nihče pa ne vidi, ko pridri v vodo po Orlovski cesti na dolžini 200 m z vsemi odpadki listja in vejica ter iz sosedovih streh z višjega pobočja nad menoj. Ob vsaker. večjem deževju in naliwu mi voda vdre s ceste v gnojščice, da imam poplavljenega. Od zadnjega deževja še nisem odstranil materiala, da se vidi, da imam motenje posesti za nakladanje gnojja, ker se je cesta dvignila približno za 30 cm.

»Uredništvo« Naše komune pa piše, da malo več dobre volje in pripravljenosti...

Dokazujem, da sem dal dosti dobre volje in pripravljenosti. Vsi krajinj s Poti na Orle smo dali denarni prispevek za asfaltiranje rudniških ulic, sedaj pa smo pripravljeni dati še en prispevek za našo ulico. Kupil sem tudi 9 m cevi za najnujnejšo rešitev, odstopil sem tudi zemljišče za razširitev ceste in to brezplačno.

Mislim, da sem pokazal dosti dobre volje. pričakujem še toliko dobre volje od naše družbe, da bi poleti vsaj polili cesto proti dviganju prahu.

To gospodarsko poslopije pa naj ne bo nikomur kamen v spotiko. saj obstaja že 500 let, ulica Pot na Orle, pa le kakšnih 65 let. Če pa želi kdo kaj ustno, naj se le oglasi. imam uradne ure od 6. zjutraj do 8. zvečer.

Veselo na svidenje in lep pozdrav!

LADO KASTELIC

Ah, ta tiskarski škrat!

Zagodel nam je ob objavi nekrologa za Justino Jagodič, objavljenem v prejšnji številki. Zadnji stavek se pravilno glasi... Od prijazne aktivistke Justine Jagodič so se 16. septembra 1989 poslovili njeni najbližji.

Krvodajalska akcija

Naj bo humana, ne pa profitarška

V ponedeljek 23. oktobra 1989 sem pri jutranji radijski oddaji poslušal komentar o krvodajalcih.

Rečeno je bilo, da se je v Mariboru število krvodajalcev povečalo, v Ljubljani pa da je še nekako zadovoljivo. Porast števila krvodajalcev v Mariboru je morda pripisati dejstvu, da imajo ali da bodo imeli krvodajalci dva prosta delovna dneva (ni bilo povedano, če tudi plačana). V Ljubljani pa da imajo samo enega.

Predlagano je tudi bilo, da naj bi bili krvodajalci oproščeni participacije pri obiskih v ambulantah in v bolnišnicah. Ampak vse to sili k gmotnim koristim, ne pa k humanemu cilju, kar je tudi namen te akcije.

V Italiji menda te »humane« akcije celo plačujejo. Tudi pri nas so, (vendar ne vem katerega leta), plačevali krvodajalce, pa se to ni obneslo iz več razlogov.

Jaz osebno sem proti vsakršnemu plačevanju ali drugačnim koristim dajalcem krvi. Če je to resnično humana in plemenita akcija, naj bo vsak krvodajalec ponosen in si šteje v čast, da je morda rešil življenje sočloveku, ne pa, da svojo kri prodaja za denar.

Tudi jaz sem bil krvodajalec v času obiska ameriškega kardiologa doktor De Bakyja v Ljubljani. Res, da sem jo dal samo dvajsetkrat, pri srčnih operacijah po pol litra, klicali so nas (ekipo) tudi v nedeljo dopoldan, šli smo tudi po liniji rdečega križa, od pet do petnajst skupaj malodane z zastavo, ponosni, da bomo morda podaljšali zdravje ali rešili življenje sočloveku. Še na misel nam ni prišlo, da bi imeli kako korist od tega, da bi delo zanemarili več časa, kot je bilo nujno potrebno. Večkrat smo še z vato na roki prišli na delovno mesto in delali kot da se ni nič zgodilo. Edino plačilo, ki sem ga dobil, je krvodajalsko priznanje in značka, kar je za humano delo zadostna pozornost.

Verjamem, da je enakega mišljenja večina krvodajalcev. Prepričan sem tudi, da ta dobrodelna in humana akcija ne bo prenehala. Reševanje življenj, dajanje krvi, pač ne bi smela biti profitarška ampak, še enkrat poudarjam, humana akcija. Vsi drugače misleči pa naj se znova zamislijo.

ZVONE GRČAR

Srečanje gasilk v Velikih Laščah

Gasilke OGZ Vič-Rudnik smo se 28. oktobra srečale na že kar tradicionalnem 4. srečanju v Velikih Laščah.

Zbrale smo se na trgu odkoder smo odšle v obrat mlekarne, kjer je »doma« Laški sir, od tu smo odšle na ogled suhe robe in gasilskega doma, kateri je ponos svojemu kraju saj je bila otvoritev le-tega v lanskem letu. Ogledale smo si napredno kmetijo, Levstikov dom in Trubarjevo domačijo na Rašci.

Kamor koli smo prišle so nas toplo in pristržno sprejeli krajinj in nas sproti seznanjali z delom tako v mlekarni o pridelavi sira, na kmetiji in pri suhi robi. V Levstikovem domu smo si ogledale spominsko sobo Frana Levstika ter ostale eksponate, ki so prikazani o njegovem delu in življenju. Na Trubarjevi domačiji nam je prijazna tovarišica povedala o življenju in delu Primoža Trubarja do zamisli, da se uredi ta, za Slovence še posebej, veliki spomenik zgodovine, kar so krajinj z vso odgovornostjo tudi storili. Žal je bilo že pozno in si nismo mogle ogledati okna, ki so vsa poslikana in bi šele pri dnevi svetlobi prišla do izraza.

Po koncu ogleda sta člaice pozdravila predsednik in poveljnik OGZ Vič-Rudnik, katera sta povdarila delo gasilk na preventivnem in operativnem področju saj je letos tekmovalo 11 desetih članic oziroma mladink. Uradni del srečanja smo sklenile s slovensko himno »Zdravljico«. Srečanje smo nadaljevale ob okusni obari in v prostem pogovoru zvedele še marsikaj zanimivega o krajinj, ki smo jih obiskale. Vse to sta nam z veseljem pripovedovala Franc Zakrajšek – sektorski poveljnik in Bogo Samsa član OGZ, krajinj Retij ter duša dogajanja okoli Trubarjeve domačije.

Za to pristržno srečanje naj se zahvalim OGZ Vič-Rudnik in vsem, ki ste se potrudili, da smo se imele lepo, a vam ne vem imena.

Napisala:
Predsednica komisije za
žene pri OGZ Vič
Mira Poje

INDUSTRIJA
GOSTINSKE
OPREME
LJUBLJANA
– JUGOSLAVIJA

Komisija za delovna razmerja DO »IGO« Ljubljana objavlja prosta dela in naloge

1. samostojni knjigovodja glavne knjige

Pogoji:

- ekonomist (VI. st.)
- alternativa: ekonomski tehnik (V. st.)
- poznavanje predpisov iz svojega področja, usposobljenost za delo z računalnikom
- za delo potrebna usposobljenost 36 mesecev v stroki, pri alternativni 60 mesecev
- poskusno delo 2 meseca.

Delo je enozmerno in ga združujemo za nedoločen čas s polnim delovnim časom. Prijave z dokazili o strokovni izobrazbi, življenjepisom in opisom delovnih izkušenj pošljite Kadrovske službi DO »IGO«, Ljubljana, Koprška 72, v 8 dneh po objavi. Dodatne informacije dobite osebno ali po telefonu: (061) 264-461.